

Hiszek Benned, Uram Jézus!

Időpont: 1966. december 11. Advent 3. vasárnap, reggeli 8:30 órai istentisztelet

Helyszín: Győr - Öregtemplom

Oltári ige: 2Tim 1,8-13

Igehirdetési alapige: Máté 11,2-10

Énekek: 410; 116; 729.

János pedig, mikor meghallotta a fogságban a Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt az ő tanítványai közül,

Monda néki: Te vagy-é az, aki eljövendő, vagy mást várjunk?

És felelvén Jézus, monda nékik: Menjete el és jelentsétek Jánosnak, amiket hallotok és láttok:

A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangéliom hirdettetik;

És boldog, aki én bennem meg nem botránkozik.

Mikor pedig azok elmentek vala, szólani kezdé Jézus a sokaságnak Jánosról: Mit látni mentetek ki a pusztába? Nádszálat-é, amit a szél hajtogat?

Hát mit látni mentetek ki? Puha ruhába öltözött embert-é? Ímé akik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak.

Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-é? Bizony, mondom néktek, prófétánál is nagyobb!

Mert ő az, akiről meg van írva: Ímé én elküldöm az én követemet a te orcád előtt, aki megkésztí előtted a te útadat.

A keresztyén hit nem olyan, mint az ingatlan vagyon. A keresztyén hitet el lehet veszíteni. A keresztyén hitnek élete van: születik, él, megmarad, vagy meghal. Közben vannak hullámhegyei, mélységes szakadéakai, hullámvölgyei. A legnagyobb emberek hite is ilyen hullámzó hit. Nem őszinte az az ember, aki ennek ellenkezőjét állítja a saját maga hitéről.

Keresztelő Jánosról szól a felolvasott történet. Arról a Keresztelő Jánosról, akit Jézus Krisztus igen nagyra becsült és az anyaszentegyház Jézus Krisztus útegyengetőjének tart. Hívő ember volt, aki hitét vértanúsággal pecsételte meg. Lám Isten Szentlelke szükségét érezte annak, hogy feljegyezze számunkra Máté evangéliumában az ő kételkedésének történetét. Neki is harcolnia kellett azért, hogy hite megmaradjon. Ha semmi mást nem mondana el ez a történet, ez is elegendő lenne ahhoz, hogy figyelmeztessen és bátorítson bennünket.

1./ Ne ess tehát kétségbe!

Azért ne essél hát kétségbe, ha hited meggyengül!

János börtönben van. Emberileg nagyon érthető, hogy a börtön kikezdi nemcsak egészségét, hanem lelki békességét is. Hitét is kételyek támadják.

Nem tudjuk melyik nagyobb szenvedés: az-e, hogy ez az örökké szabadban mozgó ember most négy fal közé van bezárva, vagy hitének megingása? Hiszen számára Jézus Krisztus valóságos élmény volt. Résztvevője volt Jézus megkeresztelésének. Hallotta Isten bizonyoságtételét Róla a keresztelés alkalmával. Maga is bizonyoságot tett Róla, mint Isten Bárányáról – s most az a kérdés gyötri: Ő-e a megígért Messiás, akit hirdetett?

Vajon, mi változtatta meg meggyőződésének szilárdságát?

Egyik oka az lehetett, hogy a római megszállás tovább tartott, mint elképzelte. Ő is benne élt abban a gondolatban, hogy ha a Messiás eljön, Izráel népének szabadságot fog hozni, a római igit letöri nyakáról. Ez nem történt meg. Akiról mások azt mondták s ő is azt mondta: ez a Messiás, nem váltotta valóra a hozzáfűzött nemzeti reménységeket. A rómaiak akkor is urak voltak Izráel földjén, Poncius Pilátus helytartó hatalma egyre virágzott és megdönthetetlennek látszott.

Első pillanatra világos, hogy ő nem Jézus Krisztusban csalódott, hanem a Jézus Krisztusról alkotott reménységében és felfogásában csalódott.

A másik, ami nehézséget jelentett számára az volt, hogy a bűn ereje nem tört meg. Azok is, akik nem vártak nemzeti szabadsághőst Jézus Krisztusban, hanem világosan látták, hogy Ő azért jött, hogy a bűnösöket hívja megtérésre, azok is azzal a tapasztalattal kénytelenek találkozni, hogy a bűn továbbra is uralkodik. Hol van hát a bűnösök felszabadulása, a Messiás megígért országa?!

De minden bizonnyal Keresztelő János kételkedésének legfőbb oka az volt, hogy elfogyott a hite. Nem bírta ki a hitnek azt a próbáját, amiről pedig Isten úgy látta, hogy azt is ki kell neki bírnia!

Csodálatos dolog, hogy ez fel van írva a Bibliában! A Biblia nem elképzelt eszményképeket állít elénk, hanem húsból, vérből való embereket, mint mi, akik ugyanúgy küzdenek nehézségekkel, kísértésekkel, mint mi saját magunk. De ugyanúgy tudhatunk győzni is felettük, mint ezek az emberek. Keresztelő János is győzött. Sok oka lett volna arra, hogy kétségbe essék, de nem esett kétségbe. Hol keresett segítséget? A testvérekben.

2./ Keresd testvéreidet!

Nekünk is a lelki-testvéreinknél kell segítséget keresni, ha körülvesznek bennünket a kételyek hullámai. A Szentírásból felolvasott szakaszból világosan kiténik, hogy Keresztelő János a börtönben is kapcsolatot tartott tanítványaiival. Nem tudjuk, hogy hermetikusan el volt-e zárva a fogságban emberektől, ismerőseitől, rokonaitól, vagy valami érintkezési lehetőség volt számára velük. Az bizonyos, hogy abban az időben sokkal kevesebb szociális lehetőség nyílt a kint maradt hozzátartozókkal való érintkezéshez, mint ma.

Keresztelő Jánosnak szüksége volt tanítványaira s a tanítványoknak is szükségük volt annakidején Keresztelő Jánosra. Most visszaadták neki a kölcsönt, azt az erőt, amelyet az ő igehirdetése, Krisztusról való bizonyoságtétele jelentett számukra. Nem tudjuk, miképpen találtak kapcsolatot a börtönben Keresztelő Jánossal, de találtak kapcsolatot.

Isten minket sem hagy a kételkedésben magunkra, csak találjuk meg testvéreinket! Keresd tehát testvéreidet! Fogadd Isten ajándékaképpen azokat, akik ilyenekül küldettek hozzád!

Keresztelő János is két testvért talált. Eddig ő vezette őket hitre és a hitben, most ők adják vissza neki ezt a szolgálatot. Hogy mit mondtak neki, az nincs feljegyezve. Nem tettek szemrehányást neki: Miért mondtad nekünk: Ímé az Istennek Bíránya, aki elveszi a világ bűneit, miért mondtad nekünk: Ő a Krisztus, ha te magad is kételkedsz ebben?! Ők nem oktatni, hanem segíteni akartak Keresztelő Jánosnak. Vállalják a szolgálatot és elmennek Jézushoz.

3./ Keressétek együtt Krisztust!

A kételkedésben Keresztelő János nem távozik el Krisztustól. Ez a leginkább előforduló emberi tévelygés. A kételkedések közepette Ő Krisztussal keres még szorosabb kapcsolatot.

Tudja nagyon jól, hogy Jézus Krisztus nem fogja zokon venni tőle, hanem meg fogja becsülni az őszinteséget, amelyben kételkedésében nem elmegy Jézustól, hanem Jézushoz még jobban közelebb megy.

4./ Jézus felel a szívből jövő kérdésre.

Szívből jön a kérdés – tapasztalatból jön a felelet. Jézus megnyitja szemét és megmutatja neki azokat az eredményeket, amikkel munkája nyomán minden látó embernek találkozni kell. Azt mondja a követeknek: *„Menjete el és jelentsétek Jánosnak, amiket hallotok és láttok: A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangyéliom hirdettetik; És boldog, aki én bennem meg nem botránkozik.”*

Milyen csodálatos dolog az, hogy Jézus Krisztus, akinek világmegváltói jelentőségében kétségbe esik és kételkedik Keresztelő János, most nem a világban általa végrehajtott, vagy végrehajtandó nagy világmegváltó tényekre mutat rá, hanem azokra az egyszerű tényekre, amelyek az egyes emberek életében munkája nyomán jelentkeznek: a vakok látnak, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, halottak föltámadnak és a szegényeknek evangyéliom hirdettetik.

A keresztyén ember sem kap kételkedésében azokról a hatalmas nagy isteni ígéretek teljességéről más bizonyosságot, mint amelyeket Jézus Krisztus által az emberiségnek adott Isten. Jézus Krisztus nem a társadalmat akarja megváltoztatni, hogy azután a társadalomban megváltozzanak az emberek, hanem az embereket akarja megváltoztatni, hogy az embereken keresztül megváltoztassa e világ társadalmát!

5./ Nincs vége a történetnek

Nincs vége itt a történetnek, pedig lehetne vége itt a történetnek. Óh, milyen csodálatos, hogy Jézus tovább megy ennél!

Mikor a követek elmennek és elviszik Krisztus üzenetét s elmondják Keresztelő Jánosnak mindazt, amit láttak és hallottak Jézus környezetében, akkor Jézus elkezd a körülötte lévő sokaságnak Keresztelő Jánosról beszélni. Órála beszél és védelmébe veszi Keresztelő Jánost. Olyan csodálatos az a szeretet, ami szívében van! Nem tör pálcát felette. Nem figyelmezteti a kételkedéssel kapcsolatban hallgatóit vigyázásra Keresztelő János történetével. Védelmébe veszi Keresztelő Jánost. Így olvassuk: *„Mikor pedig azok /a követek/ elmentek vala, szólni kezde Jézus a sokaságnak Jánosról: Mit látni mentetek ki a pusztába? Nádszálat-é, amit a szél hajtogat? Hát mit látni mentetek ki? Puha ruhába öltözött embert-é? Ímé akik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak. Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-é? Bizony, mondom néktek, prófétánál is nagyobb! Mert ő az, akiről meg van írva: Ímé én elküldöm az én követemet a te orcád előtt, aki megkészíti előtted a te útadat.”*

Jézus tehát védelmébe veszi Keresztelő Jánost, János pedig meghal Jézus Krisztusért. Mind a ketten ott állanak szent bizonyágtételeként Isten megváltó csodájának. Jézus Krisztus elismerést követel a küszködő Keresztelő János iránt, János pedig vérével pecsételi meg, hogy ő felismerte újra Jézus Krisztusban a világ Megváltóját. Higgyétek el, hogy ez nagyobb segítség volt Keresztelő Jánosnak, mintha sereget toborzott volna és egy arra alkalmasnak látszó pillanatban kiszabadította volna őt Heródes börtönéből!

Tudod-e te vallani: én hiszek Benned, Uram Jézus?! Tudod-e nemcsak akkor, mikor könnyű hinni Benne, hanem akkor is, amikor nehéz hinni?! Tudod-e nemcsak szóval, hanem étellel megvallani: Hiszek Benned, Uram Jézus?! Mered-e ezt megvallani nemcsak azok előtt, akik szeretik Jézust, de azok előtt is, akik Őt el szeretnék tenni láb alól?!

Advent prófétája, Keresztelő János ezeket a kérdéseket teszi elénk. Nem azért, hogy feljogosítva és felmentve érezzük magunkat a Jézus iránt való hűség kötelezettsége alól, hanem azért, mert Istennek Krisztusban hívő népe küzdő nép, hitéért harcoló nép. Ha ebben a harcban elbukik is, ahhoz a Krisztushoz megy, akit lélekben elhagyott. Azért megy, hogy örökre Nála maradhasson.

Testvéreim! Amikor hamarosan megkezdődik gyülekezetünkben is a konfirmációi oktatás, s ti ifjak jártok az órákra és felhasználjátok az alkalmakat arra, hogy Krisztushoz menjetek, most ne törődjétek azzal, hogy Krisztus iránt lángoló hit visz-e titeket a konfirmációi oktatásra. Áldassék Isten azért, hogyha ez a lehetőség megadatott néktek! De akkor se maradjatok el, ha kételyek fognak körül, ha hitetek meginog. Aki kételkedésében magára marad, vagy aki kételkedésében a másik kételkedőnél keres támaszt, vak vezet a világtalant s mind a ketten a verembe esnek. De aki őszintén, igazán odamegy Jézus Krisztushoz, megtapasztalja, hogy Ő nemcsak bölcs tanító, aki felelni tud kételkedésére, nemcsak Pásztor, Aki szerető szívvel éppen a veszedelemben forgó bárányt veszi ölébe, hanem meg fogod tapasztalni te is azt, amire életét rátette és vérével pecsételte meg Keresztelő János: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia, a Bárány, Ki hordozza a világ bűneit!

Ámen.

Ima:

Köszönjük Neked Urunk, Jézus Krisztusunk, hogy Te annyi megértéssel vagy a hitéért küszködő ember iránt. Köszönjük, hogy nem kergeted el magadtól azokat, akik kételyeikkel Hozzád mennek. Köszönjük, hogy tanítod azokat, akikről lehullott eddig a tanítás. Köszönjük, hogy tényekre mutatsz rá, mikor a tények meglátására meghomályosodik a szemünk. Köszönjük Urunk azokat, akiket Te látókká tettél, pedig vakok voltak, akiket megtisztítottál, holott bélpoklosok voltak, akiket megvigasztaltál, holott szemük ki volt sírva! Köszönjük mindazt, amit hatalmadból megmutattál e világon nekünk is.

Kérjük: bocsásd meg minden kételkedésünket! Engedd, hadd merjünk Hozzád úgy odamenni, ahogy vagyunk és tudjuk, hogy Te fogsz felelni kérdéseinkre és megmutatod magadat nekünk úgy, ahogyan és Akinek leküldött üdvösségünkre az Atya.

Ámen.